

# Duke Ellington Society of Sweden

BULLETIN NUMMER 3, SEPTEMBER 2006. ÅRG. 13



Charlie Norman Quartet: Seated Anders Burman, drums, Rolf Berg, guitar, Bengt Wittström, bass.  
Standing Charlie Norman, piano. Metronome Records, 1953.

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS, c/o Jan Falk  
Box 22062, 104 22 Stockholm  
Telefon 08-652 07 90, mobil 070- 552 07 90

**Redaktionsgrupp:**  
Thomas Erikson, Sven Eriksson,  
Rolf Dahlgren

Plusgiro 11 63 75 - 7

Hemsida: [www.ellingtonsweden.com](http://www.ellingtonsweden.com)

DESS medlemsavgift  
är per kalenderår: Inom Norden 150 kr

Membership outside Scandinavia  
\$ 25 per annum.

Vid köp hos DESS använd vårt  
Plusgiro 11 63 75 - 7



Nr **3** 2006

I förra numrets ledare förespeglade jag att SAMI-mötet den 29 maj med Kustbandet skulle bli en högtidsstund. Som framgår av recension på annan plats i tidningen så blev det succe – dessutom kom det en rekordpublik för året, nära 90 personer. Vår tillägnan av förra numret av Bulletinen till Benny Åslund uppskattas av många bla Sjöf Hofsmidt och Birgit Åslund. Birgit skrev följande vänliga rader, som jag fått hennes tillåtelse att citera:

"Tack för den mycket bra och innehållsrika bulletinen, som jag fick igår. Jag uppskattar den mycket och särskilt att den tillägnas Benny."

## Välkomna till SAMI måndagen den 9 oktober

### Vi får uppleva

Kl 18.30 Kåseri: "Trombonen i högsätet" - Ellington-musikern Lawrence Brown presenteras av Alf Lavér.

Kl 19.15 "Ellingtonia Up-to-Date" - Bo Scherman presenterar nyheter på CD och DVD med Duke Ellington, hans musik och musiker. Försäljning i pausen - medlemmar får 5 % rabatt.

Kl 19.45 Paus: I vår uppskattade cafeteria finns drycker och tillugg. Öl - korv, vin - ost - kex, kaffe, allt till självkostnad.

### Hammarby sjöstad – New Orleans

## Sjöstad hjälper Sjöstad

Den 29 augusti 2005 slog orkanen Katrina till och lade 80 % av jazzens födelsestad New Orleans under vatten, dödade 1200 personer, förstörde 200.000 hus och tvingade merparten av invånarna att evakuera. Många musiker drabbades hårt och förlorade hus, instrument och noter. New Orleans är en kulturstad, inte minst vad gäller musik. Det afrikansk-amerikanska arvet i form av mardi gras-indianer, jazzbegravningar, brassband och dansande "Second liners" präglar staden.

För att stödja New Orleans musikliv beslöt entusiasterna och New Orleans-kännaren Sven Gustafssons med stöd av Katarina-Sofia Stadsdelsförvaltning och ett stort antal frivilliga funktionärer, arrangera en "jazzig musikfestival i Hammarby Sjöstad" den 19:e och 20:e augusti i år.

Syftet med jazzfestivalen var att samla in pengar – under mottot: En sjöstad hjälper en annan - till New

Vi tillägnar årets tredje nummer glädjespridaren, pianots mästare Charlie Norman.

Styrelsen arbetar ideellt med Bulletinen och SAMI-kvällarna till medlemmarnas bästa. Därför tar vi gärna emot synpunkter på det som varit och önskemål om framtida inslag. Ni är också välkomna att sända in egna bidrag i form av insändare eller artiklar. Om Du vill sälja en skiva eller något annat med anknytning till Ellington så kan Du som medlemsförmån annonsera gratis i DESS Bulletinen. Arbetet med att förnya web-sidan har kommit så långt att vi kommer att byta web-adress till [www.ellington.se](http://www.ellington.se) från och med den 1 december 2006. Materialet från nuvarande hemsida flyttas över under hösten.

Om jag hinner skall jag försöka ta mig till London och lyssna på Mose Allison samt i så fall också träffa kollegorna i DESUK som har möte den 23 september.

**Till DESS Jan Falk**

Kl 20.30 Live! Konsert med STRAYBOYS – En ny spännande grupp under ledning av trumpetaren Nils Jansson, den duktige altsaxofonisten Klas Lindqvist. Ett kvalificerat komp med Calle Bagge på piano, Kenji Rabson på bas och Moussa Fadera på trummor.

### Här träffas vi

SAMI finns på Döbelnsgatan 3, Stockholm nära Johannes kyrka och Franska Skolan. Närmaste T-banestation är Hötorget. Oförändrade entrérutiner: 120 kr, för medlemmar 100 kr. OBS! Som medlem får du ta med en person under 30 år gratis.

Välkommen till SAMI-studion för en trivsamt kväll tillsammans med Ellingtonvänner. *Reservera också den 27 november för en konsert med Sweet Jazz Trio.*

Orleans Clinic, som framgångsrikt stöder stadens musikliv och som ideellt hjälper drabbade musiker med läkarvård, instrument m.m.

Jazzfestivalen rönt stort intresse bland de tillfrågade musikerna och 12 orkestrar ställde upp och spelade helt gratis på två scener under bägge dagarna. Publiken betalade ingen entré men uppmanades att skänka pengar till detta välgörande ändamål.

En summering av "Jazzig musikfestival i Hammarby Sjöstad": Ett musikaliskt brett utbud med många toppar som Sweet Jazz Trio (som spelar på DESS medlemsmöte i höst), Swingsters, Slim's Gospel Train, Jesse and His New Orleans Boys m.fl. En väl organiserad och bra genomförd festival med hyfsad publikanslutning och det viktigaste, ett bra ekonomiskt resultat (13.200 dollar).

Vill du veta mera om New Orleans kan jag rekommendera Sven Gustafssons bok "Nyfiken på New Orleans" och hans hemsida <http://neworleans.just.nu>

**Text: Key Jigerström, funktionär**

Till detta nummer har vi lånat bilder av Orkester Journalen, Rolf Dahlgren, Lars Berglund, Bo Hansson, Anders Asplund & Sven Eriksson. Tack till alla!

# Charlie Norman – The Entertainer

by Sven Eriksson

Charlie Norman is recognized as one of our great musicians. Active for over 60 years his popularity reached wide areas in Sweden as well as internationally. Commanding many styles of piano playing he has been given affectionate nick-names such as Mr Boogie Woogie or Papa Piano, since he became a symbol for piano playing and an inspiration to young people to take up piano studies. This little story will highlight the steps that led to his success.

## The early years

Karl-Erik Albert Norman was born 4th October 1920 to Anders and Selma Norman. His birthplace is Ludvika in Dalarna, Sweden. He passed away on Friday 12th August 2005 in Stockholm, leaving his wife Dagny, daughter Lena and son Lennie.

His last appearance on stage was at Skansen, Stockholm 11<sup>th</sup> July 2005 guesting the Arne Domnerus Quartet.

When he started out as the pianist in a small dance orchestra in Ludvika he began to use the stage name Charles which he later changed to Charlie. Since then he is known by this name only. Dalarna is famous for it's prominent music talent, in opera as well as entertainment, to name just a few of international fame: Ernst Rolf, Jussi Björling, Hanser Lina Göransson, Oskar Lindberg and lately his nephew Nils Lindberg. Charlie was on the way to join the rank. Add to them the four years younger Putte Wickman and the new generation's Lars Roos, Kalle Moraeus and Björn Skifs. Charlie made his debut in a recording studio at the age of 18. In the 1930's Håkan von Eichwald led a big band with a repertoire of modern dance music and Charles was hired in the autumn of 1938.



In February 1939 von Eichwald's orchestra had a booking in Berlin. Their appearance was censored and many melodies were removed from the book. (About half of the songs were forbidden.) They played them anyway, by ear, and renamed them: For instance *Jumping at the Woodside* became *Frühling in der Wald!* However, they did make a studio recording for the Telefunken label of *Dinah* and *Shades of Hades*. This trip meant a lot to a young person and Charlie has described all the excitement and temptations in his autobiography *Musikant med brutet gehör*.

Duke Ellington celebrated his 40th birthday in Stockholm. This great event on April 29, 1939 included a party at Restaurant Fenix-Kronprinsen. Duke is reported to have enjoyed himself and even graced the dance floor together with Ivie Anderson. Normally, Duke would not dance but now he did – to Håkan von Eichwald's orchestra with Charlie Norman at the piano. It's no wonder that Charlie would include many of Duke's melodies in his repertoire. After the ordinary program Duke's boys had a jam session with the Swedish musicians that carried on into the small hours.

In the album *Sophisticated Lady* Charlie Norman plays ten Ellington compositions. Lee Gaines wrote the lyrics for two of them and he sings with his beautiful deep voice.

*It don't mean a thing*

*In a mellotone*

*I got it bad (and that ain't good)*

*Just Squeeze me* - lyrics by Lee Gaines

*Prelude to a kiss*

*Just a-sittin' and a-rockin'* - lyrics by Lee Gaines

*Rockin' in rhythm*

*Sophisticated Lady*

*Things ain't what they used to be*

*Come Sunday*

Lee Gaines – vocal is featured with band members Charlie Norman – pianist, arranger; Lennie Norman – bass; Ronnie Gardiner – drums. Studio recording by Rune Persson on 25 August 1981. Issued on the LP-label SIR TK-792.



Back in the USA Duke Ellington brought his orchestra to the recording studio on the Swedish National Day, June 6th, to record *Serenade To Sweden* (The New Desor DE 3912d) as a tribute to his successful tour to a number of Swedish cities.

For young Charlie 1939 was filled by engagements for the von Eichwald orchestra including a summer sequence to numerous folk parks. This was followed by an appointment with Seymour Österwall orchestra. Recordings were made for the Columbia and Sonora labels. He received many assignments to make arrangements for the Österwall and Ehrling orchestras. Charlie arranged the popular song *En människans promenad* for Thore Ehrlings successful grammophone record.

In 1943 Charlie made his first piano solo recording of his own compositions *Charles Boogie* and *Dream Boogie*. Summer seasons were busy with tours all over Sweden together with Alice Babs. Being the same generation they became very popular with the Swedish audience. Their friendship was life long. When need be, Charlie was equally at home with the accordion, for instance in entertaining soldiers on United Nations duty in the Middle East and on Cyprus.

Charlie Norman wrote two books: *Musikant med brutet gehör*, issued by Askild & Kärnekull 1980, devoted to his background and his professional life as a musician. In his second book *En liten bok om stor glädje*, issued by Pärlemor 2000, he shares his philosophical views and the joy he has experienced in life's beautiful moments.

Charlie led his own orchestra and had an ongoing engagement at the dance palace Salle de Paris during the years 1945 – 47. At this time he was also very active in the recording studio including accompanying his friend, the popular singer Alice Babs.

Charlie Norman was the first Swedish artist to take part in a television show. In 1947 French Television called him to their TV-studio to accompany the famous singer Edith Piaf. They practiced in Piaf's private apartment. When Swedish TV finally started regular programming, Charlie was there, appearing in "Vi unga", "Källarklubben", "Småstad".

Charlie was given his own radio show on the Swedish national radio in January 1950. The show was called "Nattugglan" (Night Owl) and ran for two winter seasons. Other radio shows followed, for example "Charlie's Taffel at Lunch Time" and his own "Charlie Norman Show", "Det ska vi fira (Let's celebrate)" and "Dagens Revy". 1955 saw his stage talent being utilised by the Uppsala Stadsteater in a leading role in William Saroyan's "Livet är härligt" (The Time of Your Life).

### The Metronome years 1949 - 1959

The record label Metronome was established 1949 by Börje Ekberg and Anders Burman. Charlie Norman was in big demand from 1949 onward with many hit records as a result. He was the favourite accompanist to Alice's popular songs.

One big success was "*Anitra Dance Boogie*" (recorded in Dec 1949) that also stirred up some controversy as The Grieg Foundation of Norway took Metronome to court. The matter was solved without success for the complainant. Duke Ellington took his version of "*Anitra's Dance*" to the CBS recording studio in Los Angeles the 28<sup>th</sup> of June 1960. It's also remarkable that John Kirby got away with his version already 19<sup>th</sup> of May 1939.

For some undisclosed reason, Metronome recordings made for release in the U.S.A. were not labeled with the correct artist's name. This led to release of ragtime- or cocktail music played by Reinhold Svensson and Charlie Norman with the phony names "Ralf and Bert Bergh" and also "Olsson Brothers" on the label.

Visiting American artists performed with Charlie's group and there are recordings by Delta Rhythm Boys, Roy Eldridge and Tyree Glenn. Charlie's tour with Sidney Bechet was a mutual success. Errol Garner became a friend of Charlie's. They met at Birdland in New York and later, on tour 1970 Errol took the opportunity to see and hear Charlie's show at Hamburger Börs in Stockholm.

(Charlie Norman's discography is being prepared by Sven Eriksson and it's availability will be advertised in the DESS Bulletin.)

---

## A selection of Charlie's recordings issued on CD and DVD.

### "Swingtime Again"

featuring Alice Babs & Charlie Norman in concert 1999. Twenty-five melodies including nine by Duke Ellington.  
Issue: Four Leaf Clover Records FLCDVD 8001 (2003)

### "Charlie Norman vs Robert Wells"

with Johnny Olsson bigband.  
Issue: Philips 510452-2 (1991)

### "Mr Boogie Woogie"

Twenty original recordings from 1943 – 1954  
With detailed discographical notes  
Issue: Naxos Nostalgia 8.120849 (2005)

### "1 timme, 12 minuter & 24 sekunder"

Sixteen tracs recorded 1979-80.  
Seven bonus tracs 1957-60  
Notes by Uffe Börjesson  
Issue: EMI CMCD 6270 (2001)

### "Papa Piano"

Charlie Norman, piano with bass, drums and percussion. Contains *Take the A-Train*, *Things Ain't What They Used To Be* and fourteen others.  
Recording by Gert Palmcrantz 1993.  
Liner notes by Charlie Norman.  
Issue: Phontastic NCD 8830 (1993)

### "Charles Norman"

Twenty-four reissues from 1943 – 1947  
Selection by Carl A. Hällström  
Booklet story by Rolf Dahlgren  
Issue: Ancha ANC 9704-2 (1997)

Charlie Norman –

# Piano Star, Top Swinger and Artistic Leader

By Kjell Samuelson

The following is a complementary text, written in addition to what is told about Charlie Norman as an entertainer. The genuine jazz soul of Charlie must be traced to “live” performances, radio broadcasts, and air checks from 1940-60. Starting in the years before the Second World War, and all through the 20<sup>th</sup> century, Charlie grew to become Sweden’s greatest swing pianist. An emphasis on boogie beat, jump tunes, hot dance riffs and shuffle rhythm was his trademark. The personality of a deeply sincere artist and real jazz creator can be retrieved from achievements during particularly two periods in his professional career.

## “Salle” and the Forties

Being the successor to pianist Sam Samson as a band leader at the “Salle de Paris” dance hall in Stockholm 1945-47, Charlie formed his own seven-piece orchestra with trumpet, trombone, tenor and alto saxes, piano, bass, and drums. They had arrangements in a style featured by Al Cooper’s Savoy Sultans and other Harlem bands including Duke Ellington’s, who then played rough “jump & jive” for the dancers. The Norman orchestra members were Olle and Sven Hedberg (trpt & trbn), Nisse Blücker (tens, clar), Sven Gustafsson/Garder (alts), Simon Brehm (bass), and Sven “Bollas” Bollhem (drums) along with Charlie. “Bollas” was a former “jitterbug” previously appearing in a dance contest at the Circus in Stockholm. In other words, jazz dancing and swing rhythm “was their business”. During the years before and after the “Salle” band period, Charlie played on-and-off with the same horn players in various studio settings and orchestra configurations. In addition, Gösta Theselius, Arne Dömnérus, Rolf Ericson, Gösta Törner, Putte Wickman and Thore Jederby recorded many sessions with Charlie in the 1940’s.

When Charlie took off for a sabbatical period in Paris, the “Salle” contract fulfillment was continued by Simon Brehm as band boss. He had “Bollas” on drums, and Thore Swanerud playing piano and vibes. That is how I got to know “Swanis”. Also a similar size group, they were Sweden’s first be-bop band 1947-49. As a bass player, Simon was an admirer of Jimmy Blanton. Brehm and his band had inherited quite a few Ellington tunes originally arranged for Charlie. These were kept in the “book” till spring 1948. Then Simon received the whole orchestration file from Chubby Jackson and his “Fifth Dimensional” combo, while they were returning to the USA



Portrait by Gösta Törner 1941.

after touring Sweden. Other bop-tunes were transcribed by Simon’s tenor sax player Gösta Theselius, who became the nation’s most innovative arranger.

Jazz connoisseurs and collectors are encouraged to start searching, screening and digging among files of tapes and acetates to retrieve the jazz treasures of this brief epoch of the two bands 1944-49. It contains unique “live” gems not restricted by a three-minute format of the 78 rpm records. There were radio programs such as “Music While You Work”, “Jazz at Lunch” and the Saturday night “Modern Dance Music”. I recall one afternoon around 1945, when Charlie came back from a lunch-

jazz radio gig. He lived nearby on Malmskillnadsgatan, a few blocks from the radio station’s studio, and brought home almost an hour of his broadcast session just waxed on a bunch of direct-to-disc samples. We listened to an almost 10-minutes long take of “Jitter-Boogie”, with a second half of improvised out-choruses and variations on Albert Ammons’ famous octave-riff from “Boogie Woogie Stomp” taken to unprecedented heights.

## Frontier Jazz in the Fifties

After the 1940’s Charlie gradually shifted his work environment from dance halls and jazz stages to cabaret, theatre and TV performances. The “Charlie Norman Show” and his quartet became ever more popular as entertainers. However, all through the 1950’s Charlie also took other bookings, leading a quintet that played top rank jazz and swing. They were all Sweden’s elite musicians such as Ove Lind (clar), Rolf Berg (git), Anders Burman (drums) and alternating bassists Gunnar Almstedt, Hasse Burman, Bengt Wittström. Roffe played real funky guitar, and with Anders on drums they were a hard driving rhythm section. This quintet played par-

ties, dance gigs, club dates, concerts, festivals, radio, TV and the Town Hall. On every occasion together, they created the most swinging sounds you could catch in live performance during a decade. Hardly anything of this has been released on records, so collectors should again keep on searching for precious jazz items.

### Legend and Leader

Charlie Norman was greatly in demand and much appreciated by many international jazz legends. The concerts and recordings with Roy Eldridge are historical. Charlie played frequently with Lee Gaines and the Delta Rhythm Boys performing a lot of Ellington tunes. However, there is very little written and perhaps nothing recorded of the sensational tour that Sidney Bechet and Charlie Norman made in Sweden. At the Stockholm Concert Hall performance, the overwhelmingly enthusiastic Bechet was hand clapping and triggering Charlie to play more than a dozen choruses of "Boogie Woogie on the St. Louis Blues". After having finished an evening concert in Gothenburg, the soprano pioneer kept Charlie up for several hours of musician's talk in the hotel room; he had found a soul mate in Charlie. Although one generation older than our piano champ, Sidney Bechet had always been "the leader of the band", and so was Charlie Norman since 1943. He had a perennial attitude of positive thinking, and he spread an air of vibrant joy and happiness that was radiating. He generously helped and encouraged an array of newcomers starting their own career, such as Carli Tornehave, Grynet Mollvig, Annifrid Lyngstad and Robert Wells. It is crystal clear, that "Papa Piano and Mr Boogie Woogie" already as a young, elegant gentleman was a star, an outstanding artistic leader, and legend in his own time. Already back in 1943 he recorded his own "Dream Boogie" that became all young boogie-beginners' motivation, and rescue from "Für Elise", as it was punched onto little fingers by old piano-teaching women.

### Musicology and Roots

As a full-fledged musician Charlie had done his homework both in classical training of piano and organ, and in jazz. He studied Palestrina as well as the French impressionists and contemporary composers. Besides being an excellent sight-reader, he had "elephant ears" i.e. he could easily assimilate, transcribe or arrange jazz tunes and solos that became a mainstream foundation. He memorized the "Great American Songbook", French ballads, Latin rhythms, and any jazz style from 1920-70. In the interpretations he would add his own imprint as an explicit improvement. Charlie's broad creative spectrum also produced a semi-classical composi-

tion titled the "Foreign Intrigue Theme" for an American TV series, and a movie starring Robert Mitchum. He completed the theme as a piano concerto played by Leif Asp and arranged by Gunnar Lundén-Welden.

Here is a brief musicological analysis, and a number of quite different examples indicating that Charlie knew the roots and most branches of the jazz tree.

When fronting an orchestra, the focus was on his leadership like the piano nobility: The Duke, the Count and the Earl. As a two-handed soloist he fully mastered the style of Fats Waller, and recorded "Ain't Misbehavin'" with the Harlem Kiddies back in 1945. Charlie could perform Gershwin's "Liza" and "Nice Work If you Can Get It" like Art Tatum and Teddy Wilson. He would play Mel Powell's versions of "The Earl" and "Anything Goes" with even more swing enhancement. In Charlie's own bluesy recording of "Afternoon in Memphis" there is meditative lyricism with traces reminding of Joe Bushkin, Billy Kyle, Clyde Hart and Nat Cole. He knew the styles of piano ladies such as Cleo Brown and Mary Lou Williams. Mary Lou's "Little Joe from Chicago" became the "King Cole Trio" theme, and also a "bravura finale" for Charlie, who made the whole audience join in singing. When playing the Boogie Woogie he built on the Chicago roots from Albert Ammons, Meade Lux Lewis and Pine Top Smith, but also the counterpoint passages of Bob Zurke. I remember Charlie's enthusiasm in 1946, when we listened to the pianist Joe Albany on Lester Young's Aladdin recordings, and to some progressive Lennie Tristano records in a Keynote album. You may find some "Tristanoic" influences in his own recording of the standard tune "I Surrender, Dear" from 1950. His kids were named Lennie and Lena, honoring Tristano or Lennie Hayton and Lena Horne.

Just like Hollywood's harmonica virtuoso Larry Adler and Danish violinist Svend Asmussen, Charlie was invited as a solo feature of the China Variety show in Stockholm, during the summer 1951. He would then do the Chico Marx act of playing piano with an orange. On top of that, he could play the "waterfall arpeggios" of Carmen Cavallaro, whose affluent keyboard technique was heard on the score behind the Chopin-story motion picture. Since the mid 1950's Charlie picked up some licks and musical expressions attributed to Erroll Garner when playing "Misty". He took the "Garnerisms" further along the lines of Gene Harris and Monty Alexander, by adding more swing, funk and blues feeling. This can be heard in "Battle Hymn of the Republic", which Gene and Monty also recorded. Whatever Charlie played was always an upgrading.

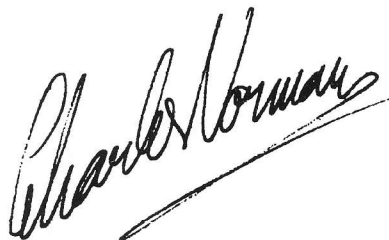


Photo: Gunnar Holmberg.



### Music Appreciation

Charlie Norman's own taste and listening pleasures covered a wide-open panorama of jazz and conservatory music. He enjoyed hearing pianist Artur Schnabel, who was performing Chopin's "Minute Waltz" played in thirds. When I met Charlie between the two sets of Dizzy Gillespie's 1948 Stockholm concert, his spontaneous comment was "What a beautiful solo interpretation Diz made of I Can't Get Started". More recently, right after the beginning of the third millenium, we were enjoying an extended dinner and long evening that went on until four o'clock in the morning. Following Charlie's musical request and choice of the final melody, we ended the night by listening to Johnny Hodges playing "Second Time Around" with the

Duke Ellington Orchestra on a Reprise recording in 1965, that I pulled out off the shelves after almost forty years.

Another book or two could be written about the endeavors of Charlie Norman, but my synoptic recollections are now concluded. At my early age, only eleven years old, I luckily got to know Charlie as an inspiring and true friend and colleague in many lines, composing and music writing, piano styling, arts interpretation, tennis and squash playing, philosophy of living and the nature of humane behavior (rather than Misbehavin'). This developed into lifelong friendship with Charlie, Dagny and the Norman family, any time, place or continent - Forever Thanks!

© Kjell Samuelson 2006

---

## Charlie Norman – The Composer

More than sixty melodies are attributed to Charlie. Many of them can be enjoyed on CD's noted on page 4. A selected few are listed below:

A Media Lux  
AFN-Boogie  
Afternoon in Memphis  
Belly Button  
Boogie 68  
Canon Boogie  
Charles Special  
Charles' Boogie  
Cool Down Boogie  
Dream Boogie  
Feel (Ren Vals)  
Foreign Intrigue Theme  
Frog Walk

Greetings to Sweden  
Hard Paper Boogie  
Impala Jump  
Iteration  
Jitter-Boogie  
Low Down  
Mecca Flat Boogie  
Metronome Boogie  
Nattugglan  
Normanitra  
Nothing but the booze  
Off for Iceland  
Old faschen

Oriental Boogie  
Quite alone  
Recidivus Vulgaris  
Rull Gardiner  
Sailor Boogie  
Samba Pepso  
Samba Rombo  
Soberano  
Ten Fingers  
Tribute to Fats Waller  
Tribute to Meade-Lux Lewis.  
Tribute to Swanis  
Öronpina Boogie

# "It Don't Mean A Thing If It Ain't Got That Swing"

Del 2 av 2

Text: Bo Haufman

*En lång rubrik kräver en lång artikel. Duke Ellingtons flitiga användning av melodin ger rikt stoff till en fullödlig artikel som inte fick plats i sin helhet i förra Bulletinen utan får här sin fortsättning.*

Ursprungligen infördes artikeln i DESS Bulletin 1/1995. Därefter har en hel del hänt i fråga om skivutgåvor och forskning kring Duke Ellington. Underlaget till 1995 års text var till stor del hämtat från W.E. Timners tredje utgåva av "Ellingtonia". Sedan dess har våra italienska vänner presenterat sin fantastiska "The New DESOR". Timner var tämligen generös med att inkludera tillfällena som icke fanns utgivna och även tillfällena där det var tveksamt om Ellington själv medverkade. DESOR är mera strikt i detta avseende. Här medtages endast inspelningar som bevisligen finns utgivna eller upptagna på band men ännu ej utgivna. Vidare är endast inspelningar där Ellington personligen medverkar medtagna. Därför kan de statistiska uppgifterna skilja sig något från 1995 års artikel.

## Aktuell från 1932 till 1973

Av de 100 inspelningar som finns bevarade har 32 givits ut på skiva. Här följer ett enklare studium av dessa tillfällen:

2/2 1932 (Originalutgåva Brunswick 6265) Detta är den första studioinspelningen. Här hör vi Ivie plus två fina framträdanden av Joe Nanton och Johnny Hodges. Harry Carneys obligato bakom Ivie är också mycket tydligt. Det doa-doa som senare brukade sjungas har ännu inte etablerats utan genomförs här av instrumentala kombinationer.

17&19/6 1943 (Bluebird 82876 60091 2 - The Centennial Collection) Detta är en filminspelning som äntligen funnit sin väg till Ellingtonsamlarnas skivhyllor. Ovanstående utgåva innehåller en CD plus en DVD med diverse känt och okänt material. "It don't" ingår i en RKO kortfilm betitlad "Jamboree". Här kan vi för första gången se och höra Ray Nance och Taft Jordan stå för det vokala inslaget.

11/7 1943 (LP: Hurricane 6.002 - DE at Hurricane Club - vol. 2) Upptagning från en radioutsändning där presentatören annonserar numret som en "revival". Arret är nu helt annorlunda jämfört med 1932. Solister är Harold Baker, Joe Nanton och Ray Nance på violin. Enligt skivomslaget skall Nat Jones höras som solist på klarinetten medan presentatören säger att Harry Carney spelar soloklarinetten. Något reguljärt klarinettsolo förekommer inte. Däremot en passage före Nances violinsolo som kan uppfattas som två klarinetter och det skulle då möjligtvis vara Nat Jones plus Harry Carney. Vokalinslag saknas.

1/12 1943 (LP: Circle CLP-104 - World Broadcasting Series - vol. 4) Tre takes finns medtagna på denna skiva. Nance och Jordan växelsjunger. Trombonsolo av Nanton. Vi hör också Elbert Williams på tensorsax. Återigen ett nytt arrangemang där Duke verkligen låter orkestern i sin helhet medverka bakom de olika solisterna. Elbert Williams är klart Websterinfluerad.

7/5 1944 (CD: Musica Jazz MJCD 1124) Från en radioutsändning från The Hurricane Club. Samma genomförande som vid föregående tillfälle.

8/7 1944 (LP: Rarities 70 - The Fabulous Forties - vol. 3 1940/44) Från en radioutsändning. Nance och Jordan står för vokalinslaget och därefter följer Nantons trombon. Arret är detsamma som 1/12-43 men avkortat såtillvida att numret avslutas efter Nantons solo.

19/12 1944 (LP: Prestige 24073 - The DE Carnegie Hall Concerts December 1944) Samma arr med undantag för att Nance ensam står för vokalinslaget och att Al Sears tar ett längre tenorsolo än vad som bjöds på World-inspelningen.

17/1 1945 (LP: Giants of Jazz 1003 - An Evening with the Duke) Samma arr. Jordan är tillbaka som vokalist tillsammans med Nance. Långt tenorsolo av Sears.

25/3 1945 (LP: Joyce 1053A - One night stand with the Duke) Live från Civic Opera, Chicago. Samma arr och genomförande som föregående.

21/4 1945 (LP: DETS 2 - Your Saturday date with the Duke) Samma arr och genomförande.

14/5 1945 (LP: RCA FXM1 7303 - The Works of Duke - vol. 20) Studioinspelning. I grunden samma arr som tidigare men här genomförs vokalinslaget av Kay Davis, Joya Sherill och Marie Ellington. Under 1944/45 har rytmen betonats mer och mer med basisten stundtals spelande med något som kan liknas vid slappteknik. Detta är mycket tydligt under Al Sears tenorsolo.

19/5 1945 (LP: DETS 6) Här har vi doa-doa't som vokalt inslag för första gången. För övrigt samma genomförande som föregående dock med något mindre betoning på det rytmiska. Min personliga favoritinspelning.

3/11 1945 (LP: DETS 29) Vid det här tillfället var inte Ray Nance med så Taft Jordan får ta hela vokalansvaret plus ett trumpetsolo längre än vanligt. Orkestern står för doa-doa't. F.ö. samma arr och genomförande som t.ex. 25/3.

10/5 1947 (LP: FDC 1023 - DE vol. 4) Återigen en liveupptagning. Duke inleder med att förklara Sonny Greers förträfflighet och därmed försöka få honom att sjunga numret. Sonny vägrar. Numret består f.ö. endast av Al Sears solo på tenor.

27/12 1947. Vid årets Carnegie Hall-konsert framförs numret med Al Hibbler som vokalist. Finns ännu ej utgivet.

24/11 1948 (LP: Raretone 5003 – DE Live at Clique 1948 – vol. 2) Nytt arrangemang. Vokal av Hibbler som scatsjungers andra korus. Därefter solon av Tyree Glenn, Ray Nance, violin, Harold Baker och enligt omslaget Ben Webster men själv tycker jag det är Al Sears.

2/9 1949 (LP: Raretone 5005 – DE Live at Clique 1949 – vol. 4) Samma genomförande som föregående men Nance på trumpet i st. f. violin. Jimmy Forrest tar tenorsolot helt annorlunda än Al Sears. Mer kraftfullt och auktoritativt.

22/3 1952 (LP: Sunburst 501) Nytt arrangemang. Duke inleder med 2 korus på piano. Därefter Nance vokalt som också tar ett korus scatsång. Sedan följer ett trumpet chase med Nance och Willie Cook och avslutningsvis ett tenor chase med Paul Gonsalves och Jimmy Hamilton. En av de intressantare inspelningarna.

17/6 1954 (LP: Up-To-Date 2006 – The Studio Series vol. 5) En Capitol-inspelning som Capitol aldrig gav ut. Samma arr och genomförande som föregående.

23&27/1 1956 (LP: CBS GN 13085 – Blue Rose) Ett arr uppenbarligen tillrättalagt för Rosemary Clooney. Snabbare tempo än i tidigare tolkningar. Övriga solister är Hodges, Hamilton på tenor, Clark Terry och Harry Carney. Musiken spelades in vid ett tillfälle och Clooneys sång lades på senare.

20/9 1959 (CD: Top Jazz/Sarpe 1013) Bland de otaliga medleys där "It Don't" ingår kan särskilt nämnas detta tillfälle där numret ges stort utrymme. Ray Nances vokal har det största utrymme men även Hamiltons tenor kan höras.

26/9 1959 (Kassett: Azure CA 30) Likaledes ingående i ett medley med samma genomförande som vid föregående tillfälle.

2/6 1960 (LP: CBS S 67252 – Piano in the background) Studioinspelning. Helt nytt arrangemang avsevärt moderniserat. Solon av Duke, Nance och Hodges.

22/7 1960 (CD: Red Baron AK – Hot Summer Dance) Åter ett klipp ur ett medley. Ray Nance är huvudperson.

3/4 1961 (LP: Vogue VJD – The Great Reunion) Studioinspelning. Detta är inte första gången Louis Armstrong och Duke Ellington möts i en inspelningsstudio. Men det är mer Armstrong än Duke. Louis har med sig sina All Stars plus Duke på piano. Louis står naturligtvis för det vokala inslaget och texten har nu fått en vers.

29/7 1966 (LP: Verve 711055 – Ella and Duke at the Cote d'Azure) En uppsluppen tillställning från Juan-Les-Pins. Ella lägger till doa-doa't och scat-

sjunger. Hon följs av Paul Gonsalves på tenor och därefter hör vi Ella och Ray Nance tillsammans.

Juni 1968 (LP: Tetco 86801 – Famed Fieldcup Concert – vol. 1) En mystisk skiva. Ingen har kunnat förklara vad Fieldcup är för någonting och någon vol. 2 har aldrig syntts till. Duke inleder numret och Tony Watkins och Trish Turner står för det vokala inslaget. En minst sagt rörig tillställning, inte särskilt lyckad.

28/9 1968 (CD: Gentle Price GP 20052 – The Mexican Concert) Kort version från den mexikanska turnén 1968. Kort piano-solo av Duke och sedan är det bara Trish Turner.

1/11 1969 (Finns utgiven på BYG men saknas i undertecknads samling) Enligt diskografierna är det ett solonummer för Tony Watkins.

2/11 1969 (DVD: Quantum Leap QLVDV 252) Tony Watkins får hela utrymme.

23/10 1972 (LP: Timex TX-11295 – All Star Swing Festival) Denna dag deltog bandet i Timex All Star Swing Festival tillsammans med flera andra kända orkestrar. Duke framförde bl.a. "It Don't" och solister lär ha varit Duke plus Harold Ashby på tenor.

5/9 1973 (LP: Flying Dutchman – DE + Teresa Brewer) Bandet har av någon anledning förstärkts med trumpetarna Joe Newman, Ernie Royal, Jimmy Owens och Jimmy Nottingham. Bunny Briggs hjälper T. Brewer med det vokala. Inga instrumentalsolon.



### Har du undrat över hur texten lyder?

Här följer den med den vers som Louis Armstrong lade till:

*What good is melody -  
What good is music  
If it ain't possessing something sweet.  
No, it ain't the melody -  
And it ain't the music.  
There's something else that makes  
this tune complete*

*It don't mean a thing if it ain't got that swing.  
It do't mean a thing all you got to do is sing.  
It makes no difference if it's sweet or hot.  
Just give that rhythm every (little) thing  
you've got.*

*It don't mean a thing if it ain't got that swing.*

Doa-doa't får du lägga till själv.

# Vårfinal med evigt unga Kustbandet

I över fyra decennier har **Kustbandet** varit med oss. Med aldrig sinande vitalitet, gott och vänligt humör och ett smil i mungipan. De av orkestermedlemmarna som har grånat i tjänsten stompar vidare med obruten lust: så förefaller det åtminstone att döma av den glada show de spelade upp på DESS-mötet den 29 maj som också var finalen på verksamhetsårets aktiviteter. Snudd på fullt hus – och glädjande många damer i publiken!

**Kustbandet** åldras alltså med stort behag och kommer förhoppningsvis att hänga med för lång tid framöver. I en artikel för några år sedan i DESS-bulletinen försökte jag mig på att diskutera vad som skulle kunna vara bandets Akilleshäla, d v s själva grundsatsen för bandets existens: att spela främst 20- och 30-talsjazz i dåtidens anda och utan onödiga, störande modernistiska tillägg. Ett så ortodox manifest tycktes mig i själva verket kunna förvandlas till en snubbeltråd som skulle kunna hindra varje utbrytningsförsök i annan riktning.

Desto gladare blir man då när man finner att det finns utrymmen för nyorientering även inom den givna snäva ramen. Att det egentligen inte alls är fråga om att enbart *clona* en halvsekelgammal musik utan att improvisationen tillåts att flöda tämligen fritt inom de ramar som etablerades för ett halvsekel sedan och mer.

Det märks framförallt hos några av de yngre träblåsarna i orkestern. Klas Lindquist talar ett modernare tonspråk både på altsaxofonen och klarinetten än vad omgivningen och arrangemangen egentligen föreskriver och är långt borta från den Barney Bigard som han antas ersätta. Dock fann han det svårare att runda Johnny Hodges i den vackra ballad som blev en av kvällens höjdpunkter, solonumret *Warm Valley*,

framfört varmt och lyriskt till Claes Skoglunds pianoackompanjemang. (Det ryktas att Lindquist är på väg att lämna Kustbandet för andra uppgifter. Det vore en stor förlust för orkestern.)

Också John Högman har lätt för att bryta de gamla mönstren och jag skulle gärna höra honom oftare på tenorsaxen som han lät oss smaka på i *Perdido*, ett riffigt och raffigt nummer från 40-talets början och ett bra exempel på hur mycket större bandet kan låta när det är som välrepererat bäst. Orkestern kan annars lätt ljuda ganska ruffig och oslipad i sin vilja att återskapa en jazzperiod som inte alltid utmärkte sig för perfektion.

Det kollektiva utspelet är naturligtvis viktigt för **Kustbandet** men solisterna håller en konstant hög kvalitet, som t ex den mycket stilsäkra Bent Persson på trumpet, den outröttlige dynamon Göran Eriksson vars altsax skulle ha platsat vid det ellingtonska hovet om ödet så hade velat och Jens Lindgren som visar en viss smak för det groteska i sina tromboninlägg.

Det blev följaktligen en bra kväll i Ellingtons tecken med en radda av mer eller mindre kända slagnummer som *Birmingham Breakdown*, *Tishomingo Blues*, *Washington Wobble*, *Hop Head*, *Old King Dooji*, *Haunted Nights* – och så förstås *The Mooche* med tre klarinetter i magnifik samverkan. Ett slagnummer i bästa show business-klass. Och några nummer till som lät bevisa att **Kustbandet** kan både imitera, initiera och improvisera utan att störas av en hotande pensionsrings långa slagskugga. Man önskar det ytterligare många decennier i Ellingtons svenska propagandakompani.

**Text: Bo Holmqvist**

---

## Dina synpunkter

De tolv sidorna i DESS Bulletin är till för våra medlemmar och då också öppna för våra medlemmar! Vi kan inte tro annat än att det finns synpunkter och förslag på Bulletinens innehåll.

Det kan vara:

- ideér till artiklar
- diskussionsinlägg
- evenemangstips
- Du vill sälja skivor eller böcker
- Du söker en speciell skiva eller bok
- annan information som kan vara av intresse
- Medlemmar annonserar gratis.

hör då av Dig till redaktionen via e-mail eller post på någon av följande adresser:

- **DESS c/o Jan Falk**  
Box 22062, S-10422 Stockholm  
eller med e-post [info@janfalk.com](mailto:info@janfalk.com)

Utnyttja denna möjlighet till kontakt med likasinnade musikälskare runt om i landet.

## Nya landvinningar

Nu har den äntligen kommit, skivspelaren vi alla väntat på. I nådens år 2006 presenterar 51-åriga Geoff Hudspith från Christchurch, England den ångmaskindrivna skivspelaren. Vid strömavbrott hemma tar man fram detta underverk och 78-varvs skivorna, fyller på en liter vatten och tänder paraffinbrännaren. När vattnet så småningom nått kokpunkten kan spelandet börja. En påfyllning räcker för Geoff att spela 20 skivsidor, bl.a. favoriterna Noel Coward och Glenn Miller. Musiken i skivspåret känns av med stål nål på en ljuddosa och via koniska rör når ut i en stor tratt. Mekaniken kommer från en fjäderdriven 20-tals HMV-spelare och ångmaskinen från en modellbåt från 30-talet. Ett svänghjul och en centrifugalregulator säkerställer rätt varvtal: 78,26 rpm.

*(Medan man väntar på rätt ångtryck har nog strömmen kommit tillbaka).*

# Ellington & Strayhorn – vem gjorde vad?

Billy Strayhorns kanske mest kända komposition är *Take The A Train* – troligen skriven redan 1939. Det kanske inte kommer som en direkt överraskning för läsarna, men faktum kvarstår att en majoritet av mänskligheten förmodligen tror att Duke själv skrev stycket. Den allra första versionen spelades in den 15 januari 1941 för Standard Transcriptions, dvs för användning i samband med radioprogram.

De flesta av läsarna torde väl också vara bekanta med omständigheterna kring det första mötet mellan Duke Ellington och Billy Strayhorn, som resulterade i att den senare inbjöds att komma till New York och börja arbeta för Duke. Ursprungligen var det tänkt att Strayhorn skulle koncentrera sig på att skriva texter, men som alla vet kom han att bli mest känd för andra aktiviteter, t.ex. egna kompositioner och orkesterarrangemang. Han utvecklades också med åren till att bli en mycket god pianist, i mångas tycke en av de bästa.

Så småningom utkristalliserade sig ett antal olika uppgifter som Strayhorn kom att få ägna sig åt inom Ellingtons organisation:

- Skriva arrangemang, i av synnerhet sådan musik som inte komponerats av Ellington
- Skriva material för Dukes smågrupper från '39 och framåt
- Skriva arrangemang för bandets vokalisterna och studera in dessa tillsammans med respektive sångare/sångerska
- Skriva texter
- Vara bollplank åt Duke vid dennes egna komponerande
- Sitta in som pianist och repetitör

## Strayhorn hade status av chefsarrangör inom Ellingtons organisation.

Det första officiella resultatet av Ellington-Strayhorn samarbetet var *Pussy Willow* som spelades in den 20 mars 1939

Det första 8 tacters-temat går tillbaka till en skiss som Strayhorn gjorde strax innan eller strax efter han kommit till New York. Nästa dag spelade man också in *Something To Live For*, skriven redan 1937. Trots detta så står både Ellington och Strayhorn som upphovsmän – detsamma gäller f. ö. också *Pussy Willow*. *Something To Live For* hade alltså Strayhorn med sig i bagaget när han första gången kom i kontakt

med Ellington, och detsamma gäller också *Lush Life*, *Your Love Has Faded* och några andra melodier. Den senare melodin spelades in 14 oktober 1939 med Johnny Hodges och Strayhorn vid pianot.

Hur kan man då veta något om vem som gjorde vad inom Ellingtons organisation?

Det finns två större "arkiv" med noter, skisser, arrangemang och övrigt material rörande orkestern.

a: BSC - Billy Strayhorn Collection  
b: DEC - Duke Ellington Collection  
Den förra innehåller bl. a. 700 signerade partiturer av Strayhorn och c:a 60 av Ellington. Hur många som totalt finns i den senare har jag inga uppgifter om, men där finns bl. a. c:a 500 med Strayhorns signatur. Totalt lär det ha rört sig om c:a 200 000 notblad som var sorterade och i en enda röra då de återfanns i ett magasin i New York efter Ellingtons död. Det tog drygt tio år att bringa ordning i och systematisera detta materialet och det skedde med hjälp av såväl anställda på Smithsonian som frivilliga, utomstående krafter.

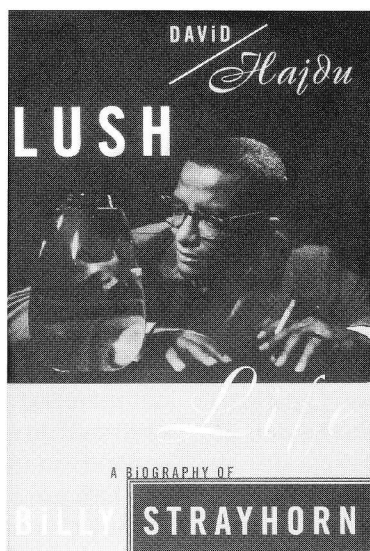
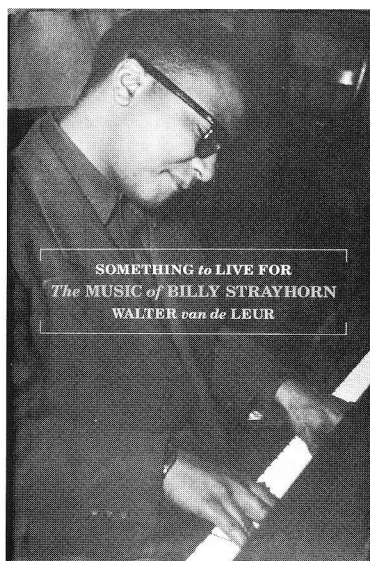
Det finns alltså en hel del dokumenterat i form av signerade partiturer, skisser och dylikt, men likväl så är det dock mycket som det inte återfunnits några uppgifter om.

En man vid namn Walter van de Leur har forskat i dessa arkiv, och resultatet av denna forskning finns redovisat i hans bok: *Something to Live For - The Music of Billy Strayhorn*

För den som är intresserad av de musikaliska aspekterna av samarbetet mellan de båda, rekommenderas boken varmt. Det finns också en bok som skrevs något år tidigare av David Hajdu med titeln: *Lush Life - A Biography of Billy Strayhorn* vilken är

mera av en traditionell biografi. Denna är också läsvärd och något mera lättillgänglig än van de Leurs bok.

En av de klassiska Ellington-låtarna är *Sepia Panorama* från 1940. Minnesgodas medlemmar kanske kommer ihåg Ellington konferensen i Stockholm 1994 och ett intressant föredrag om hur just detta musikstycke kom till. Ursprungligen baserat på Erskine Hawkins' *Tuxedo Junction* bär det spår av både Ellington och Strayhorn. Självt är jag mycket förtjust i den version som gjordes i Fargo i ND den 7 november 1940, då Ray Nance just hade ersatt Cootie Williams. Den presenterades då som orkesterns



"radio theme", vilket *Sepia Panorama* användes som under en kortare period under senare delen av 1940.

Under 1941 rådde det en musikerkonflikt i USA, vilket ledde till att Ellington inte kunde spela in sina tidigare kompositioner på skiva. Den här tiden bidrog därför Strayhorn och även Mercer Ellington med en hel del kompositioner till repertoaren. Men ibland kan man förstås undra vem som skrev vad under den perioden...

En titt på vilka som officiellt var upphovsmän till de inspelningar som gjordes under 1941 avslöjar att Mercer skrev *Jumpin' Punkins*, *John Hardy's Wife* och *Blue Serge*. Strayhorn producerade *A Train*, *After All*, *Just A-Sittin' and A-Rockin'*, *Clementine*, *Chelsea Bridge* och *Raincheck*. Duke själv står som upphovsman till *Are You Stickin'*, *The Giddybug Gallop*, *Chocolate Shake*, *I Got It Bad*, *The Brown-Skin Gal*, *Jump For Joy*, *Moon Over Cuba*, *Five O'Clock Drag*, *Rocks In My Bed*, *Bli-Blip* och *I Don't Know What Kind Of Blues I Got*. Några av dessa skedde i samarbete med Ben Webster och Juan Tizol. Därutöver spelades *Bakiff* av Juan Tizol in under året, samt *What Good Could It Do* av Pepper-James.

*I Got It Bad* från den 26 juni 1941 lär i sin helhet vara arrangerad av Strayhorn, medan *Bli-Blip* från 26 sept 1941 arrangerades av Duke och Strayhorn tillsammans. Gällande den senare framgår det av arkivmaterialet, enligt van de Leur, att Duke skrivit takt 1-20 samt 93-104, medan Strayhorn skrev takterna 21-36, 45-92 och 105-116. Takt 37-44 saknas i arkivmaterialet.

I januari 1943 framförde Ellington i Carnegie Hall sin kanske allra viktigaste komposition, nämligen *Black, Brown & Beige*. Det finns många kommentarer i litteraturen om hur detta verk skulle ha kommit till, men ganska få fakta. Det är ganska klart att Strayhorn var involverad i denna skapelse, men exakt hur är svårt att säga. Bollplank – säkert. Man vet dock att en tidigare komposition av Strayhorn - *Symphonette Rhythmique* från 1941 – återanvändes som *Sugar Hill Penthouse*. Det finns en underbar live-upptagning av denna från den 26 maj 1945. Vem som arrangerat just den versionen känner jag inte till, men den är definitivt en av mina egna favoriter. Den finns också som studioinspelning på *The Private Collection* från 1965 samt under namnet *Symphonette* på Pablo 1971.

### Strayhorns arbetsätt

Det kan nu vara dags att nämna något exempel på Strayhorns sätt att arrangera andras melodier för bandets sångare. Under de ganska långvariga engagemang som orkestern hade 1943-45 i NYC, samt genom de många radioutsändningar som gjordes under denna period, behövdes mycket nytt material, särskilt för orkesterns vokalist. Man vände sig ju till en mycket bred danspublik med detta, så därför var det säkert av nöden med en viss balans mellan jazzigare och mera kommersiella melodier. Ett bra exempel kan vara *It Shouldn't Happen To A*

*Dream* med bl.a. Al Hibbler och Johnny Hodges trots att den är från december 1946 och lär vara komponerad av Hodges-Ellington-George. Hodges är väl kanske den huvudsakliga behållningen, även om Hibbler sjunger bra.

Det finns många exempel i denna kategori. För att nämna några vanliga exempel: *Flamingo* med Herb Jeffries från 1940, *Ghost Of A Chance* med Marion Cox från 1946 samt *Autumn Serenade* med Joya Sherrill från 1945.

Från slutet av 40-talet kom Ellington, oftast med benäget bistånd från Strayhorn, att koncentrera sig på att skriva längre kompositioner, sviter. Det är väl i synnerhet under den här tiden som Ellington-Strayhorn blir ett homogent begrepp och att de betraktas som oskiljaktiga. Det är nu som mytbildningen kring de båda och deras sätt att samarbeta börjar ta fart.

Ett par bra exempel på samarbetet med de lite längre kompositionerna är *The Perfume Suite* från 1944 och *Deep South Suite* från 1946. Strayhorn var här upphovsman till *Love (Sonata)* och *Strange Feeling* från den förra resp. Orson från den senare. På liknande sätt förhåller det sig med *A Drum Is A Woman* och *Such Sweet Thunder* från andra hälften av 50-talet.

Somliga anser att Ellington tog åt sig för mycket av äran av sådant som Strayhorn skapade, men jag tycker mig ha funnit att så inte alls var fallet. Ellington själv var ju en mycket utåtriktad personlighet medan Billy Strayhorn var inåtvänd (och nästan blyg, verkar det). Det finns inte så mycket som tyder på att han skulle känt sig missnöjd med sin situation. Var och en som har lyssnat på den stora mängd live-inspelningar från konserter och radioutsändningar som nu finns tillgängliga vet att Duke mer eller mindre alltid tog tillfället i akt att framhäva sin "writing and arranging companion" vare sig Strayhorn råkade vara på plats eller inte.

Om man går tillbaka till listan över arbetsuppgifter som presenterades i början samt går igenom det material som Strayhorn bidragit med eller till, så förstår man att hans betydelse för Ellingtons organisation svårigen kan överskattas. Det här ämnet kan göras hur omfattande som helst, men det finns ju en hel del självklarheter som jag har undvikit, t. ex. så skulle listan på Strayhorns sedan tidigare erkända kompositioner kunna göras mycket lång. Jag har naturligtvis endast skrapat på ytan – hoppas att det kan stimulera någon till djupare studium av ämnet.

### Text och bild: Anders Asplund

Anders behandlade detta ämne i sitt föredrag för föreningens medlemmar på SAMI den 23 maj 2005. Eftersom fyra femtedelar av våra medlemmar då var förhindrade att närvara ges de här möjlighet att ta del av presentationen (här också något utvidgad). *Red.*